

S Tinom u školskoj klupi

2016. godina.

U stvarnom sam svijetu dječak koji ima čast i privilegiju glumiti u novom filmu o životu Augustina Tina Ujevića. Sretan sam i ponosan zbog toga. Milijuni predivnih riječi, punih ushićenja mogli bi opisati moje stanje, ali uvijek nedostaje ona ključna riječ koja bi dala pravu notu osjećajima koji me prožimaju.

Dakle...

1902. godina.

Zora se lagano uvlači u grad. Sunčeve zrake bore se s pramenovima mraka u nastojanju da nađu svoje mjesto na zemlji. Spavaonica je još uvijek tiha i odolijeva buđenju grada. Kroz poluotvorene oči promatram igru svjetlosti na podu i navlačim tanki pokrivač na bradu želeći još malo produžiti san i odgoditi obveze. Ujević i Aralica su nasuprot meni i kao po dogovoru ponavljaju isti ritual prevrtanja u krevetu ne želeći se otrgnuti od sna. Uzalud. Škola će početi. Moramo ustati! Još uvijek sanjivi krute noćne košulje mijenjamo za jednako tako kruto odijelo. Najbolje koje imamo. I jedino! Nastojimo rukama zagladiti nabore i već pohabane i izlizane rukave. Pa čak ni hlače ne stoje onako kako bi trebale. Zavrćemo nogavice, na noge obuvamo broj ili dva veće cipele, stavljamo kape na glavu i trčimo na sat. Profesor grčkog je strog i nema isprike za kašnjenje. Promatram svoje prijatelje. Na dječaćkim licima ozbiljnost i odgovornost, lagano povijenih ramena što od nejakosti, što od bremena odgovornosti koje je ipak preveliko za dječaćka pleća. Nestašni pramen kose iskoči Tinu ispod kape koju je tako pažljivo jutros namještao i otkrije vragoljasti duh zatvoren u oklopu od odijela. Primijeti da ga gledam i lagano me ćušne laktom u rebra. „Požuri, što gledaš, kasnimo!“ Nasmiješim se i zajedno s drugima utrčim u učionicu i zauzmem isto mjesto kao i danima, mjesecima prije toga. Popravim pero i tintu, bilježnicu stavim na sredinu klupe nadajući se da sam napravio sve kako treba. Ujević, koji redovito, istina bez razloga, izaziva gnjev profesora grčkog ležerno pogleda u mene s pitanjem u očima što ćemo činiti poslije škole, nimalo se ne obazirući na visoku figuru koja je ispunila vrata. Kao po pravilu zagrmi glas u učionici, odbijajući se o zidove i uvlačeći se pod odjeću, pod kožu.

„Ujeviću!“ Prijeteći štap zastane visoko u zraku kao zaleđen ne očekujući ono što će slijediti. Tin ga pogleda, lagano dignute brade pokazujući crtu hrabrosti ili drskosti, ne znam za što bih se odlučio. „Dobro jutro, profesore!“ progovori smirenim, dostojanstvenim glasom koji mi ispuni srce ponosom. To je moj prijatelj! Mali, a tako velik! Promatrao sam ga onako mršavog, dječaćki prkosnog, a tako velikog duhom i otvorenošću. Dostojanstven, neposredan, sa stavom! Tihi žamor odbrojavanja proširi se učionicom. Pogledasmo se ispod oka dajući podršku njegovom stavu, prešutnu mu čuvajući leđa. Profesor kao da to osjeti, zastane, promrmlja nešto sebi u bradu i spusti štap na stol. „Otvorite bilježnice i pišite!“ reče kao da se nije ništa dogodilo.

Svjetlo sunčevih zraka ispuni učionicu. I naša srca! Laganim, zlaćanim dodirom ublaži bore na namrgođenom profesorovu licu.

2016.

Budim se u svom krevetu. Oblačim mekanu odjeću, spremajući se za još jedan dan u školi.

Tako drugačiji od onog u kojem su mali dječaci hrabro i odvažno učili lekcije života na teži način. Odjednom shvatih! Hrabrost kao osobina odnos je prema životu i odnos prema nama samima. Upoznajući sebe, otvarajući se smjelo prema životu, učimo! I postajemo zreliji i hrabriji.

Ime i prezime učenika: **Dino Bakić**, 6. razred OŠ Kman-Kocunar, Split

Mentorica: **Marina Utrobičić**

NAPOMENA:

Učenik Dino Bakić sudjelovao je snimanju igrano-dokumentarne serije „Tin – 30 godina putovanja“ i glumio je Đuru Vilovića.